

VIGSLINGSGUDSTJENESTE

2. søndag i påsketiden

Fjellhamar kirke 3. april 2016

1. Peters brev 1, 3 - 9

PREKEN

NÅ OPPSTANDELSEN BLIR HVERDAG

Hvor lenge er det siden påskedag? Jeg tenker ikke på tid, men i opplevelsen inni deg? For en uke siden feiret og sang vi at Jesus lever. På tirsdag var hverdagen i gang igjen. Er det ikke sånn i vårt indre også? Jeg mener, vi feirer jo at Jesus lever hver søndag, så til og med i gudstjenestelivet er oppstandelsen hverdag.

Det må ha vært en merkelig tid for disiplene. Graven er tom og Jesus har vist seg for dem. Jesus lever, han er stått opp fra de døde. Etter hvert som de skjønnte dette, så måtte de tenke igjennom alt på nytt. På den ene siden, når Jesus er sterkere enn døden, er ingenting en trussel. Sult, sykdom, vold.

Vi vinner til slutt uansett! Nå blekner alt mørke og vanskeligheter. Gleden, lyset og håpet fyller alt! Og på den andre siden. Vi må fortsatt ha mat, drikke, søvn. Folk blir syke og dør. Vi blir redde, er forvirra og usikre. Livet er helt forandret, men leves likevel som før. Jesus er oppstått, og hverdagen er her. Oppstandelse kan jo ikke bli hverdag! Det er jo himmelen det.

HOLD UT

Prekenteeksten i dag er fra 1. Peters brev. Der hørte vi lest om det levende håpet vi har fått ved Jesu oppstandelse. Den arven som ligger og venter på oss i himmelen. Hvordan vi kan juble for frelsen som er gitt oss og er troens mål. Dette er skrevet kanskje 40-50 år etter oppstandelsen.

Oppstandelsen har definitivt blitt hverdag. Tøff hverdag. Håpet og den jublende gleden, bor i mennesker som har det tungt i mange slags prøvelser. Ja, skriver Peter, akkurat som forgjengelig gull blir prøvet i ild må troen som er mye mer verdt prøves så den kan bli til pris og ære når Jesus Kristus kommer igjen. Hold ut i denne korte tiden. Hold ut i spennet mellom

oppstandelsen og den tøffe hverdagen.

Den tøffe hverdagen innebar den gang forfølgelse og døden for å tro. Selv om vi i Norge lever i frihet og trygghet med vår Jesustro, er dette realiteter for kristne i dag. Kristne kvinner og barn var målet for selvmordsbomberen i Lahore i Pakistan. Listen kan gjøres skremmende lang. Hatkriminalitet mot kristne vokser også i Norge i dag.

TVILEN RENSER TROEN

Om oppstandelse aldri kan bli hverdag må den møte hverdagen og leve i den. I Lahore og i Lørenskog. Det kan kjøles som et for stort spenn av og til. Og det er ikke noe nytt. Det spennet var der fra første stund. En uke etter oppstandelsen, ville ikke Thomas tro. Den tomme graven hadde han sikkert sett. Og helt sikkert hørt kvinnene fortelle om englene i graven, om møte med Jesus. Når de andre disiplene fortalte om at de hadde møtt Jesus, tvilte han. Han krevde bevis. Når Jesus ble tatt opp til himmelen står det i Matteus 28,17: ”Da de fikk se ham, falt de ned og tilba ham; men noen tvilte.”

Når de som var der og så den oppstandne Jesus, slet med spennet mellom oppstandelse og hverdag, kjempet med tvil, hvordan skal vi som ikke var der kunne unngå det? Og hvorfor er disse fortellingene og bemerkningene om tvil i det hele tatt med? Mitt svar blir fordi det var sånn det var. Det var en realitet som de som skulle dele Jesus-historien videre måtte ha med, for å bevare troverdigheten og integriteten. Tvilen og tvilerne var midt i blant dem. Og det er jo ikke rart at det er når spriket til hverdagen er størst, i oppstandelsen og himmelfarten, at troen og tvilen utfordres mest.

Tvil kan være vondt. Ta frimodigheten, og hvilten i troen fra oss. Lyset og gleden falmer. Men tvilen kan også være en venn. Det som prøver troen, renser den, og skiller ut det som ikke holder. Det vi ikke trenger tro på. Tvil og troskrise kan være viktig. Barnetro blir til en prøvet og rensket voksentro, uten falske krykker. Barnetroen sier: Englevakt og ingen er så trygg i fare. Voksentroen sier: Vær hos meg og styrk meg i det som måtte skje.

GJE MEG HANDA DI VEN

Peter maner de hardt prøvede troende til å huske oppstandelsen, håpet og gleden vi kan juble for midt i hverdagen. Hvordan kan vi i dag best huske på det? Til slutt i dag skal syng-med-oss-koret syng "Gje meg handa di ven når det kveldar, det er mørkt og eg treng ei hand." Når hverdagen blir tøff er det det beste vi kan gjøre: Gi meg hånda di, venn. Be om en hånd å holde, gi en hånd å holde i. Hva er bedre for den ensomme, den syke, den som blir mobbet og fryst ut, den som nages av tvil, den som sørger, den travle og stressa, den sykkelig perfekte, den som ber og ber ingenting skjer, den med brutte og tapte nære relasjoner, den som har det vondt? Hva trenger du og jeg mer enn en venn sin hånd å holde i?

En utstrakt hånd. Omsorg og kjærlighet. Diakoni. Ingenting kan hjelpe oss med spennet mellom oppstandelse og hverdag som diakoni, kjærlighet, en utstrakt hånd. Evangeliet uten diakoni er som ord uten handling, som drønnende malm og klingende bjelle. Diakoni gjør evangeliet, tro, håp og kjærlighet nært, håndfast og begripelig.

Vi trenger hverandre. Vi trenger å strekke hendene ut til hverandre. Vi trenger fellesskapet. Er det tilfeldig at tvilen vokste i Thomas når han ikke var i fellesskapet? Det beste vi kan gjøre med spennet mellom oppstandelse og hverdag er å ta bena fatt. Og gå til fellesskapet. Og kan vi ikke gå selv må fellesskapet hente oss eller komme dit. For i fellesskapet med troende kan vi i tillegg til å strekke hender ut til hverandre, sammen rekke våre hender til Gud. Samle de i bønn. For hverandre. Lyse velsignelsen. Og vi kan åpne oss for den hånda Gud strekker ut til oss. Gje meg handa di ven, i nattverden. Så vil Jesus ta den i mot og gi deg sin. En hånd med brød og vin. Som forteller om en naglemerket hånd full av nåde og kjærlighet.

Jesus lever. Hverdagen er her. Jesus er midt i hverdagen. Gi meg hånda di, så går vi sammen og holder ut helt fram til målet: Frelsen og arven i himmelen ved tidens ende.